

ПРОТОКОЛ

№ 514

гр. Пазарджик , 25.05.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
Сложи за разглеждане докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело
№ 20215220100054 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

Ищецът Б. Г. Г. не се явява, редовно призован на посочения по делото
съдебен адрес. За него се явява адв. К., редовно упълномощен да го
представява с приложено пълномощно по делото.

Не се явяват двамата ответници редовно призовани на посочения по
делото съдебен адрес. За двамата ответниците се явява адв. Б., редовно
упълномощен да ги представява, с приложени по делото пълномощни.

АДВ. К.: Моля да дадете ход на делото.

АДВ. Б.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не е налице процесуална пречка по хода на делото,
поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на
фактическата страна на спора.

АДВ. К.: Поддържам подадената искова молба. На настоящия етап няма
да правя уточнения и допълнения.

АДВ. Б.: Моля да отхвърлите исковата молба и да приемете отговора по чл. 131 от ГПК. Нямам други доказателствени искания.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПИ КЪМ ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:

Подадена е искова молба, с която са предявени иски с правно основание чл. 439 от ГПК.

В подадената искова молба се твърди, че с присъда по н.о.х.дело №281/2001 год. Ищецът е признат за виновен и осъден за престъпление по чл.343 от НК. По делото срещу него били предявени граждански иски от ответника И. Б. М. и М. И. М., за причинените им неимуществени вреди, които иски били уважени от съда в размер на по 10 000 лв., за всеки един от ищите, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане на сумата. Освен това съдът уважил и предявените срещу ищеца иски за имуществени вреди, в размер на по 1 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане, както и сумата от по 90 лв. разноси по делото. Присъдата е влязла в сила на 24.10.2003 год.

Сочи, че на 21.04.2004 год. са издадени изпълнителни листове в полза на И. Б. М. и М. И. М.. Въз основа на молба от ответника И.М., с приложен към нея изпълнителния лист, срещу мен е образувано изпълнително дело № 1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд - Пазарджик, а въз основа на молба от М. М., с приложен към нея изпълнителния лист, срещу мен е образувано второ изпълнително дело № 1235/2005 год. по опи са на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд - Пазарджик. С молба от 24.02.2006 год. от вискателя И.М., е поискано от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело № 1234/2005 год., да бъде наложена възбрана върху международния ми паспорт. С идентична молба от 24.02.2006 год. от вискателката М. М., също е поискано от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело № 1235/2005 год., да бъде наложена възбрана върху международния ми паспорт. Въз основа на резолюция от 1.03.2006 год. съдебния изпълнител, на основание ЗБДС е наложил исканата мярка и по двете изпълнителни дела № 1234 и № 1235/2005 год., макар, че това не представлява принудителен изпълнителен способ по

смисъла на ГПК и е било незаконосъобразно.

Сочи, че с молба от 18.06.2013 год. процесуалния представител на взыскателят И.М. до Държавния съдебен изпълнител, на основание параграф 3 от ЗЧСИ, е поискал изпълнително дело № 1234/2005 год. да бъде прехвърлено на ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес: гр. Пловдив, ул. "*****" № *, ет.*.

Твърди, че с идентична молба от същата дата до Държавния съдебен изпълнител това е поискано и от процесуалния представител на М. М.. С резолюции от 2.10.2013 год. на Държавния съдебен изпълнител двете дела са прехвърлени на посочения ЧСИ в гр. Пловдив. При ЧСИ З. Д., изпратеното изпълнително дело № 1234/2005 год., на 8.10.2013 год. е образувано като изпълнително дело № 332/2013 год., а изпълнително дело № 1235/2005 год. е образувано, като изпълнително дело № 333/2013 год. по описа на този ЧСИ - З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес: гр. Пловдив, ул. "*****" № *, ет.*.

Твърди, че на 15.11.2018 год. взыскателката М. И. М. е починала, като наследници са й И. Б. М./другия взыскател/, като съпруг и С. И. Д., като низходяща- дъщеря.

Сочи, че посочените по-горе изпълнителни дела № 332 и 333/2013 год. са прекратени по описа на ЧСИ З. Д. на основание чл.433 ал.1 т.2 от ГПК, въз основа на издадени постановления, влезли в сила на 6.06.2019 год.

Твърди, че въз основа на молба и издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист по н.о.х. дело № 281/2001 год. в полза на ответника И.Б., срещу мен беше образувано изпълнително, дело № 326/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д., с рег. № 887, с район на действие на Окръжен съд-Пазарджик. Въз основа на молба от И. Б. М. и С. И. Д. и издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист по н.о.х. дело № 281/2001 год. в полза на М. М., като нейни наследници, срещу ищецът било образувано изпълнително дело № 327/2019 год. по описа на същия ЧСИ.

Твърди, че на 26.09.2019 год. получил от ЧСИ Д. Д. покана за доброволно изпълнение на задълженията по изпълнително дело № 326/2019 год. Съгласно последното, в качеството му на длъжник, дължал на взыскателя

И.М. сумата от 10 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата, както и 1 000 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 90 лв. разноски по делото.

Твърди, че получил от ЧСИ Д. Д. и покана за доброволно изпълнение на задълженията по изпълнително дело № 327/2019 год., на вискателите И.М. и С.Д., като наследници на М. М., на която дължах 10 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата, както и 1 000 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 90 лв. разноски по делото.

Сочи, че изпълнително дело № 327/2019 г. е присъединено към изпълнително дело № 326/ 2019 год.

Твърди, че в случая вземанията на вискателя по изпълнително дело № 326/2019 год. И.М., ответник по настоящето дело, са погасени по давност, поради изтичане на законоустановеният давностен срок. Посоченото се отнася напълно и за изпълнително дело № 327/2019 год. по отношение на И.М. и С.Д.. Това е така, тъй като след образуване на изпълнително дело № 1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд-Пазарджик, до неговото прекратяване на 2.10.2013 год. не са извършени никакви изпълнителни действия. Налагането на възбрана върху международния ми паспорт от държавния съдебен изпълнител на основание ЗБДС на 1.03.2006 год. не е изпълнителен способ и е правно ирелевантна. Други действия не са извършени.

Твърди, че независимо дали възбраната на международния паспорт, в продължение на повече от две години след образуване на изпълнително дело № 1234/2005 год. и по изпълнително дело № 1235/2005 год. до тяхното прекратяване на 2.10.2013 год. вискателите и по двете дела не са поискали извършването на други изпълнителни действия, поради което е налице погасителна давност по смисъла на чл.433 ал.1 т.8 от ГПК, поради „перемпция“, като това е по отношение и на двете изпълнителни дела. Същата

настъпва по силата на закона, независимо от липсата на изрично прогласяване от съответния съдия изпълнител. Освен това е изтекла и общата погасителна давност по чл.110 от ЗЗД.

Твърди, че след образуване на изпълнително дело № 332/2013 год. и изпълнително дело № 333/2013 год. при ЧСИ З. Д. до тяхното прекратяване при нея на 6.06.2019 год. също е изтекъл срок по-голям от две години, без взыскателите да посочат и поискат изпълнително действие, като е налице ново погасяване по давност на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК поради „перемпция“. Същата настъпва по силата на закона, независимо от липсата на изрично прогласяване от съответния съдия изпълнител. Освен това е изтекла и общата погасителна давност по чл.110 от ЗЗД.

Сочи, че правния интерес от предявяване на настоящите отрицателни установителни иски е породено от обстоятелството, че прекратяването на изпълнителните производства на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК погасява автоматично вземанията по изпълнителните листове, поради което имам правен интерес съдът да установи със сила на присъдено нещо, че давностния срок е изтекъл и не дължа сумите по изпълнителните листове -главници, лихви и разходи, тъй като ЧСИ Д. Д. отказа прекратяване на това основание по изп.дело № 326 и 327/2019 год. Допустимостта на такъв отрицателен установителен иск за произнасяне по несъществуването на вземането, поради изтекла давност, е налице и при висящо изпълнително производство, което не е било прекратено служебно от съдебния изпълнител.

Твърди, че са налице предпоставките на чл.213 от ГПК за съединяване на двата отрицателни установителни иска в едно производство и постановяване на издаване на общо решение по тях, с оглед на следните съображения. Налице е един и същ ищец по двата иска, налице е един и същ ответник и по двата иска, като по единия има и втори ответник. Налице е и връзка между двата изпълнителни листа, тъй като се основават на един и същ правопораждащ факт - за причинени неимуществени и имуществени вреди.

В подкрепа на гореизложеното сочи, Тълкувателно решение № 2 от 09.07.2019г. на ВКС по тълкувателно дело № 2 от 2017 г. на общото събрание на гражданската и търговската колегия точка 3-та, където там се обсъжда по принцип друг вид гражданско правоотношение, но смисъла и философията на

становището на този съд е, че тъй като в точка 3-та последното изречение е посочено: „исквете може да бъдат разгледани самостоятелно, но при наличието на предпоставките на чл. 213 от ГПК следва да бъдат разгледани в едно производство. В тази насока е и съдебната практика, анализирана в „Граждански процесуален кодекс - Приложен коментар. Проблеми на правоприлагането. Анализ на съдебната практика“, второ преработено и допълнено издание на ИК“Труд и право“ - 2017 год. на авторски колектив - Б. П. и др./стр.403-407/.

В тази разработка авторския колектив дори се позовават на едно далечно решение от 03.06.1960 г. по гр.д. № 2335/1960г. на I ГО на Върховен съд, където е разработен този въпрос във връзка с чл.123 /по ГПК-отм./.В същата насока е Решение № 831 от 14.01.2005 г. на ВКС по гр.д. № 555/2004г.на I ГО. В подкрепа на гореизложеното е и правната доктрина - „Българско гражданско процесуално право - девето прераб. и допълнено издание, първо по действащия ГПК“, изд. „СНЕЛА“ - 2012 год., проф. Ж. С. и колектив /стр.435, Т.VI/.

Твърди, че обективното съединяване на искове зависи от съображенията на процесуална целесъобразност и постигане на процесуална икономия. Това е и в интерес на страните при приложението на разпоредбата на чл.213, пр. второ от ГПК. В случая, ако се съединят делата, би се спестило процесуално време на съда, а и на страните, за разпит на повече свидетели, за изслушване на няколко експертизи, за изразходване на допълнителни средства за ответната страна, тъй като.

На основание чл.124 ал.4 във връзка с чл.213 от ГПК, моли съдът да признае за установено, че Б. Г. Г., с ЕГН *****, от гр.Пазарджик, ул.“*****“ № *, длъжник:

1/ по изпълнително дело № 326/2019 год. не дължи на вискателя по същото изпълнително дело И. Б. М., с ЕГН *****, от гр.Пловдив, ул.“*****“ № *, ет.* сумите за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07. 2001 год. до окончателно изплащане на сумата, както и сумата от 90 лв.

разноски по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановеният давностен срок, както и разходите по всички изпълнителни дела,

2/ по изпълнително дело № 327/2019 год. не дължи на вискателите по същото изпълнително дело И. Б. М., с ЕГН *****, от гр.Пловдив, ул.“*****“ № *, ет.* и С. И. Д., с ЕГН *****, от гр.Пловдив, ул.“*****“ № *, общо сумите за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07. 2001 год. до окончателно изплащане на сумата, както и от 90 лв. разноски по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановеният давностен срок, както и разходите по всички изпълнителни дела.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото са постъпили писмени отговори на исковата молба от страна на двамата ответници.

С отговора си ответникът И. Б. М. оспорва изцяло предявените от ищеца Б. Г. Г. обективно съединени искове като неоснователни. Счита исковете за допустими, но по същество - неоснователни. Излага съображения в тази насока. Посоченото правно основание на исковата молба на ищеца е чл.124 от ГПК. Съдът е в правото си да квалифицира и даде правното основание на предявения за разглеждане иск, като считам, че категорично правното основание на исковата молба попада в хипотезата на чл.439 от ГПК, тъй като се касае за настъпили обстоятелства след образуването на атакуваните изпълнителните дела срещу ищеца.

Сочи, че с исковата молба се иска да бъде установено спрямо ищеца Б. Г. Г., с ЕГН *****, че същият не дължи на ответника сумата за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 г. до окончателно изплащане на сумата; сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 г. до окончателно

изплащане на сумата, както и сумата от 90 лв. разноси по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановеният давностен срок по изпълнително дело №326/2019г. и изпълнително дело №327/2019г. на ЧСИ Д. Д. / в петитума на ИМ не е посочено точно кое ЧСИ /. Претендират се с петитума на исковата молба и разходи по всички изпълнителни дела, като нито е уточнено какви разходи се претендират, нито техният размер, нито по кои изпълнителни дела са направени и на какво основание и в тази си част искът е недопустим.

Сочи, че ищецът твърди в исковата молба, че след образуване на изпълнително дело № 1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд-Пазарджик, до неговото прекратяване на 2.10.2013 год. не са извършени никакви изпълнителни действия. Налагането на възбрана върху международния му паспорт от държавния съдебен изпълнител на основание ЗБДС на 1.03.2006 г. не е изпълнителен способ и е правно ирелевантна. Други действия не са извършени по въпросното изпълнително дело.

Взето е становище по отделните искове, както следва:

С издаден Изпълнителен лист от 21.04.2004г. на Пазарджишкия Окръжен съд против ищеца е образувано изп.дело №1234/2005г. на Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик. С молба от 24.02.2006 год. от вискателя ответникът е поискал от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело № 1234/2005 год., да бъде наложена възбрана върху международния паспорт на ищеца. С резолюция от 01.03.2006 год. на съдебния изпълнител, на основание ЗБДС, е наложена исканата мярка спрямо ищеца по изпълнително дело № 1234/2005г. С Молба от 13.08.2010г. на Б.Г. по изп.дело 1234/2005г. на Държавен съдебен изпълнител е направил искане за отмяна на принудителна адм.мярка „забрана за напускане на страната“.

Твърди се, че други изпълнителни действия или способности по изпълнително дело № 1234/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно- изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик не са извършвани.

Твърди се, че с молба от 18.06.2013 г. от ответника изпълнително дело № 1234/2005г. е прехвърлено на ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес гр.Пловдив, ул. “*****“ № *, ет.* с р-

н на действие Окръжен съд Пловдив. Изпратеното на 08.10.2013 г. при ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители изпълнително дело № 1234/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик, е образувано под №332/2013 г. по описа на ЧСИ Д..

Сочи се, че по изпълнително дело №332/2013 г. на ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители са извършени изпълнителни способности - опис движими вещи, заповест на банкова сметка в „ОББ“ АД и впоследствие е наложен и заповест на трудово възнаграждение на ищеца във фирма Валмар Транс Рент Логистик“ ЕООД.

Сочи се, че с разпореждане за прекратяване изх.№5105 от 27.05.2019г. по и.д.№332/2013 г. на ЧСИ З. Д. е прекратено самото изпълнително дело по Молба на вискателя-ответник вх.№5896 от 22.05.2019г. Постановлението за прекратяване на изпълнително дело №332/2013 г. на ЧСИ Д. са влезли в сила на 06.06.2019г. Причината да се прекрати изпълнителното дело при ЧСИ З. Д. и същото да се образува наново пред ЧСИ Д. Д. с р-н на действие Окръжен съд Пазарджик, се корени в имуществено проучване, което разкри сключен брак на ищеца със съпругата му Т. Н. Г. и покупката на недвижим имот в режим на СИО в с. Ивайло, обл. Пазарджик. Затова в началото на септември месец 2019г. е образувано и.д.№326/2019г. при ЧСИ Д. Д. срещу ищеца по издадения против него изпълнителен лист.

Сочи се, че с молбата за образуване на и.д.№326/2019г. при ЧСИ Д. Д. се наложи възбрана върху недвижим имот с Искане за вписване на възбрана върху недвижим имот изх.№9164 от 19.08.2019г., собственост на съпругата на длъжника Т. Н. Г., придобит по време на брака и представляващ СИО, представляващ недвижим имот: УПИ V-581, в квартал 40 по плана на с.Ивайло, общ.Пазарджик, обл.Пазарджик, с площ от 950 кв., ведно с построена едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 52 кв.м., както и всички подобрения върху имота, който имот е придобит с Нотариален акт №143, том I, рег.№1424, н.д.120 от 02.03.2016г. на Нотариус В. Г. №071 на НК на РБ. Такава възбрана върху описания недвижим имот бе наложена още С ПДИ изх.№9569 по и.д.№326/201 9г. при ЧСИ Д. Д.. Със същата е наложен и заповест на ищеца на банковите му сметки в „Първа

инвестиционна банка“ и в „Райфайзенбанк България“ ЕАД. От тогава поради пандемичната обстановка през 2020г. до сега не са предприети други принудителни действия по и.д.№326/2019г. при ЧСИ Д. Д..

Твърди се, че с ПДИ изх.№9569 по и.д.№326/2019г. на ЧСИ Д. Д. общата сума към 04.09.2019г. , която дължи ищеца е в размер на 80 926,50 лв.

Твърди се, че възражението на ищеца, че е настъпила „перемпция“ по и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик и следователно вземанията на вискателя по изп.дело №326/2019г. на ЧСИ Д. Д. са погасени по давност, е изцяло неоснователно.

Не се спори по делото, че по и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик е извършена единствено възбрана върху международния паспорт на ищеца, но от това не следва, че е настъпила погасителната давност по чл.433 ал.1 т.8 от ГПК. Правният въпрос, който се поставя в настоящето производство е от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г. извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело №1234/2005г. и и.д.№1235/2005г. Отговорът на този въпрос е даден в практиката на ВКС. Като такава сочи и прилага Решение №51/21.02.2019 по дело №2917/2018 на ВКС ГК, IV г.о. и Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 4-то г.о. Цитираните решения на ВКС гарантират правната сигурност и се моли съдът да ги уважи като постановява своите решения. В противен случай би се нарушил принципът на правна сигурност. Затова следва да се приеме, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В настоящия казус и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик е прекратено през 2013 г. т.е. преди още да е постановено ТР №2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Следователно по и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик съгласно ППВС № 3/ 18.11.1980

г. и неговото тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае производството давност не тече, поради което настоящият иск е изцяло неоснователен.

Сочи се, че относно искът на ищеца за направени разходи в изпълнителните производства - същият не е представил доказателства за така направените, в което и да е от посочените, на какво основание са направени в качеството му на длъжник и с неясен и абстрактен петитум в ИМ, което прави искът недопустим и неоснователен.

Претендира и се моли съдът да осъди ищецът да плати разноски на ответника за адвокатско възнаграждение по настоящето дело.

Относно доказателствата не се възразява да се приемат представените от ищеца писмени документи с исковата молба.

С отговора си ответницата С. И. Д. оспорва изцяло предявените от ищеца Б. Г. Г. обективно съединени искове като неоснователни. Счита исковите за допустими, но по същество - неоснователни. Излага съображения в тази насока.

Сочи, че правно основание на посочено от ищеца в исковата молба е чл.124 от ГПК. Съдът е в правото си да квалифицира и даде правното основание на предявения за разглеждане иск, като считам, че категорично правното основание на ИМ попада в хипотезата на чл.439 от ГПК, тъй като се касае за настъпили обстоятелства след образуването на атакуваните изпълнителните дела срещу ищеца.

Сочи, че в исковата молба се иска да бъде установено спрямо ищеца Б. Г. Г., с ЕГН *****, че същият не дължи на ответника сумата за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07. 2001 год. До окончателно изплащане на сумата, както и сумата от 90 лв. Разноски по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановеният давностен срок по изпълнително дело №326/2019г. и изпълнително дело №327/2019г. на ЧСИ Д. Д. / в петитума на ИМ не е посочено точно кое ЧСИ /. Претендират се с

петитума на ИМ и разходи по всички изпълнителни дела, като нито е уточнено какви разходи се претендират, нито техния размер, нито по кои изпълнителни дела са направени и на какво основание и в тази си част искът е недопустим.

Сочи, че ищецът твърди в исковата молба, че след образуване на изпълнително дело № 1234/2005 год. и и.д.№1235/2005г. по описа на Съдебно- изпълнителна служба при Районен съд-Пазарджик, до неговото прекратяване на 02.10.2013 год. не са извършени никакви изпълнителни действия. Налагането на възбрана върху международния му паспорт от държавния съдебен изпълнител на основание ЗБДС на 1.03.2006 год. не е изпълнителен способ и е правно ирелевантна. Други действия не са извършени по въпросното изпълнително дело.

Сочи, че в полза на М. И. М. е издаден Изпълнителен лист от 21.04.2004г. от Пазарджишки окръжен съд. М. И. М. е починала на 15.11.2018г. като наследници са С. И. Д. - дъщеря и съпругът и И. Б. М. съгласно Удостоверение за наследници изх.№94-М от 10.05.2019г.

Излага се становище по отделните искове: с издаден Изпълнителен лист от 21.04.2004г. на Пазарджишкия Окръжен съд против ищеца е образувано изп.дело №1235/2005г. на Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик. С молба от 24.02.2006 год. от вискателя ответникът е поискал от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело № 1235/2005 год., да бъде наложена възбрана върху международния паспорт на ищеца. С резолюция от 01.03.2006 год. на съдебния изпълнител, на основание ЗБДС, е наложена исканата мярка спрямо ищеца по изпълнително дело № 1235/2005г. С Молба от 13.08.2010 г. на Б.Г. по изп.дело 1235/2005г. на Държавен съдебен изпълнител е направил искане за отмяна на принудителна адм.мярка „забрана за напускане на страната“. Други изпълнителни действия или способности по изпълнително дело № 1234/2005г. и и.д.№1235/2005г., които са били обединени, на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик не са извършвани. С молба от 18.06.2013 г. от ответника изпълнително дело № 1235/2005г. е прехвърлено на ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес гр.Пловдив, ул.“*****“ № *, ет.* с р-н на действие Окръжен съд Пловдив. Изпратеното на 08.10.2013г. при ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа

на Камарата на съдебните изпълнители изпълнително дело № 1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно- изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик, е образувано под №333/201 Зг. по описа на ЧСИ Д.. По изпълнително дело №333/201 Зг. на ЧСИ З. Д., с рег. № 829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, обединено с и.д.№332/201 Зг., са извършени изпълнителни способности - опис движими вещи, запор на банкова сметка в „ОББ“ АД и впоследствие е наложен и запор на трудово възнаграждение на ищеца във фирма „Валмар Транс Рент Логистик“ ЕООД. С разпореждане за прекратяване изх.№5105 от 27.05.2019г. по и.д.№333/201 Зг. на ЧСИ З. Д. е прекратено самото изпълнително дело по Молба на вискателя-ответник вх.№5896 от 22.05.2019г. Постановлението за прекратяване на изпълнително дело №333/201 Зг. на ЧСИ Д. са влезли в сила на 06.06.2019г.

Сочи, че причината да се прекрати изпълнителното дело при ЧСИ З. Д. и същото да се образува наново пред ЧСИ Д. Д. с р-н на действие Окръжен съд Пазарджик, се кореняла в имуществено проучване, което разкри сключен брак на ищеца със съпругата му Т. Н. Г. и покупката на недвижим имот в режим на СИО в с. Ивайло, обл.Пазарджик.

Твърди се, че затова в началото на септември месец 2019г. е образувано и.д.№327/2019г. при ЧСИ Д. Д., което е обединено с и. д. №326/2019г./ срещу ищеца по издадения против него изпълнителен лист. С Молбата за образуване на и.д.№327/2019г. при ЧСИ Д. Д. е наложена с Искане за вписване на възбрана върху недвижим имот изх.№9164 от 19.08.2019г., собственост на съпругата на длъжника Т. Н. Г., придобит по време на брака и представляващ СИО, представляващ недвижим имот: УПИ V-581, в квартал 40 по плана на с.Ивайло, общ.Пазарджик, обл.Пазарджик, с площ от 950 кв., ведно с построена едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 52 кв.м., както и всички подобрения върху имота, който имот е придобит с Нотариален акт №143, том I, рег.№1424, н.д.120 от 02.03.2016г. на Нотариус В. Г. №071 на НК на РБ. Такава възбрана върху описания недвижим имот бе наложена още с ПДИ изх.№9569 по и.д.№327/2019г. при ЧСИ Д. Д.. Със същата е наложен и запор на ищеца на банковите му сметки в „Първа инвестиционна банка“ и в „Райфайзенбанк България“ ЕАД. От тогава поради пандемичната обстановка през 2020г. до сега не са предприети други принудителни действия по и.д.№327/2019г. при ЧСИ Д. Д.. С ПДИ изх.№9569

по и.д.№326/2019г. на ЧСИ Д. Д. общата сума към 04.09.2019г. , която дължи ищеца е в размер на 80 926,50 лв.

Твърди се, че възражението на ищеца, че е настъпила „перемпция“ по и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик и следователно вземанията на вискателя по изп.дело №326/2019г. на ЧСИ Д. Д. са погасени по давност, е изцяло неоснователно. Не се спори по делото, че по и.д. №1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно- изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик е извършена единствено възбрана върху международния паспорт на ищеца, но от това не следва, че е настъпила погасителната давност по чл.433 ал.1 т.8 от ГПК. Правният въпрос, който се поставя в настоящето производство е от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г. извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело №1234/2005г. и и.д.№1235/2005г.

Сочи, че отговорът на този въпрос е даден в практиката на ВКС, а именно: Решение №51/21.02.2019 по дело №2917/2018 на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 4-то г.о. Цитираните решения на ВКС гарантират правната сигурност и моля настоящият съдебен състав да ги уважи като постановява своите решение. В противен случай би се нарушил принципът на правна сигурност. Затова следва да се приеме, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В настоящия казус и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик е прекратено през 2013г. т.е. преди още да е постановено ТР №2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Следователно по и.д.№1234/2005г и и.д.1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр. Пазарджик съгласно ППВС № 3/18.11.1980 г. и неговото тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае производството давност не тече, поради което настоящият иск е изцяло

неоснователен. Относно искът на ищеца за направени разходи в изпълнителните производства - същият не е представил доказателства за така направените, в което и да е от посочените, на какво основание са направени в качеството му на длъжник и с неясен и абстрактен петитум в ИМ, което прави искът недопустим и неоснователен.

Претендират се за разноски за адвокатско възнаграждение по настоящето дело.

Не възразява да бъдат приети представените от ищеца писмени документи с исковата молба.

Към писмените отговори са приложени писмени доказателства.

С определението си по чл. 140 от ГПК от 26.03.2021 г. съдът се е произнесъл по доказателствени искания. Указал е на страните разпределението на доказателствената тежест, а именно по реда на чл. 154 от ГПК.

До държавен съдебен изпълнител са изпратени писма, във връзка с искането на ищеца за прилагане на поисканите от него два броя изпълнителни дела.

По делото са постъпили писма от ДСИ при РС – Пазарджик, с които са уведомили съда, че двете изискани изпълнителни дела са изпратени за продължаване на изпълнителното производство при ЧСИ - З. Д..

С разпореждане от 09.04.2021 г. съдът е разпоредил двете изпълнителни дела да се изискат от ЧСИ З. Д., след представяне от страна на ищеца доказателства, че е заплатил дължимата се такса на ЧСИ за изготвяне на копия от двете изпълнителни дела. До момента няма постъпили данни за внасянето на такава такса, поради което двете изпълнителни дела не са изискани от ЧСИ З. Д..

АДВ. К.: Нямам възражения по доклада и по правната квалификация. Да се приеме.

АДВ. Б.: Отразил съм в отговора, че исковата молба е с правна квалификация по чл. 124, но дадената днес от съда считам, че е правилна. Нямам възражения по доклада и по правната квалификация. Да се приеме.

След като не са платили таксата за изискването на делата и се отлага заседанието днес, следва да не се дава на страната повторна възможност. Считам, че не се спори по фактите. Спори се по правото. И от отговора на исковата молба е видно, че изпълнителното дело при ЧСИ 123 и от доказателствата, които сме приложили не са извършени такива процесуални действия, които да прекъсват тази давност и считам, че няма правен спор по отношение на фактите по другите изпълнителни дела, затова ако може днес да приключим и да не се уважава искането на ищцовата страна, защото тези дела сме ги чели при ЧСИ Д. и ако няма нещо, което е специфично, да приключим делото. Тази такса трябваше да бъде платена, а ако се отложи делото сега, ще отиде за месец септември.

АДВ. К.: Ние видяхме, че трябва да платим такса, но ние не можем да определим предварително каква е таксата, защото не знаем колко документа са, каква е стойността. Освен това, за да отидем при съответните ЧСИ и да се легитимираме трябва да има определение от съда, защото нямаше да ни ги дадат. Причината за мен е обективна. Ако ЧСИ кажат, че за преписите са необходими да се внесе някаква такса от 20, 30 40 лв. Това е причината, за да не се внесе тази такса. Искан да се изясни в съдебно заседание.

АДВ. Б.: Аз по фактите не споря.

АДВ. К.: Тогава не държа за изискване на тези изпълнителни дела.

АДВ. Б.: В исковата молба, ако не съм разбрал правилно колега, Вие ще ме коригирате, са изложени твърдения, че по дело №1234/2005 г. и дело № 1235/2005 г. на ДСИ не са извършвани изпълнителни действия, които да прекъсват давността и съгласно тълкувателното решение тя е изтекла и по следващите изпълнителни дела са такива, които трябва да бъдат прекратени и въз основа на това се иска прекратяване на действията на изпълнителното дело при ЧСИ - Д.. Ако е това, аз съм съгласен с тези факти. Твърдя също, че по изпълнителните дела № 1234/2005 г. и № 1235/2005 г. и с отговора по чл.131 съм приложил тези доказателства, че единственото изпълнително действие, което е свързано с това е във връзка с паспорта, с който е бил по това време санкциониран ищецът, в смисъл да не напуска страната, такава мярка е била взета. Друга мярка по тези изпълнителни дела двете, които са на ДСИ не е извършван, не са извършвани описи, възбрани и запори. По

отношение на другите изпълнителни дела, аз съм описал в отговора какви изпълнителни действия са извършени и са приложени документи. Ако това е фактическата обстановка, аз не споря за тази фактическа обстановка. Единственото нещо е да не бавим делото. Тези две дела към ЧСИ – Д. не знам кога са изпратени. При ЧСИ – Д. категорично се намират изп. дело № 1234/2005 г. и изп. дело № 1235/2005 г. И аз съм ги чел и колегата ги е чел. Моля колегата да каже дали тези факти са така, както са изложени в исковата молба, тъй като аз не споря по тях.

АДВ. К.: Поддържам тези факти, които са изложени в обстоятелствената част на исковата молба. Не поддържам искането за изискването на двете дела, след като колегата не ги оспорва. Други искания няма да имам по доказателствата.

АДВ. Б.: Нямам други доказателствени искания. Спорим за право, а не за факти.

АДВ. К.: Нямам други доказателствени искания, моля да се приключи делото. Представям списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

АДВ. Б.: Нямам други доказателствени искания, моля да се приключи делото. Представям списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА списък на разноските по чл. 80 от ГПК на ищцовата страна, както и списък на разноските по чл. 80 от ГПК на ответната страна.

АДВ. К.: Правя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответниците.

АДВ. Б.: Щом колегата прави възражение и аз ще възразя. Цената на иска, с оглед на това което съм представил като доказателства е над 80 000 общо по двете изпълнителни дела и това прекратяване на изпълнителното дело не е само по тарифата изчислено, а съобразно този материален интерес, който защитавам.

СЪДЪТ счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ ЗА ПРИКЛЮЧЕНО

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

АДВ. К.: Уважаема госпожо Председател, моля да уважите предявените искове като основателни и доказани по съображения, които ще изложа в писмени бележки, в определен от Вас срок. Моля да бъдат присъдени разноските на моя доверител.

АДВ. Б.: Уважаема госпожо Председател, моля да отхвърлите предявените обективно съединени искове, като присъдите разноските за всеки един от ответниците, така както съм ги представил с договора за правна помощ и списъка за разноските.

Моля да приемете като писмена защита отговора, който съм направил. Няма как да се разгърна по отношение на фактите, тъй като няма промяна в фактическата обстановка. Правният спор е действието на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС спрямо Постановление на Върховния съд № 3/18.11.1980 г. Приложил съм две решения на ВКС и моля да вземете становище по отношение на тях, дали ще ги приемете или отхвърлите. Считам, че от гледна точка на развитие на правото на IV-то ГО на ВКС е прието това становище по отношение сблъсъка на тези две постановления - тълкувателното решение и постановлението на ВКС.

На основание чл. 149, ал. 3 от ГПК съдът определя едноседмичен срок на ищцовата страна за представяне на писмена защита по делото.

СЪДЪТ ще обяви решението си в законоустановения срок.

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 10:39 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____